Có một kiểu con gái thế này, không khoe khoang, không thích tranh giành, không rỗng tuếch, cũng không xốc nổi, cho dù sinh mệnh đi đến hồi suy kiệt, cũng muốn từ từ già đi trong sự thanh cao.

Cô chính là con gái lớn của nhà Âu Dương, Âu Dương Vân.

Bất luận là trong thời kì phong kiến xưa cũ hay trong thời thái bình như hiện tại, con trai trưởng và con gái lớn trong nhà luôn được cưng chiều yêu thương. Nhưng nhà Âu Dương là một ngoại lệ, chỉ bởi vì con gái lớn của nhà họ là con riêng, nói một cách khó nghe hơn, là đứa con mà năm đó Âu Dương Trường Phong phản bội vợ dan díu cùng một vũ nữ sinh ra.

Từ ngày hôm qua, cả thành phố B đã sôi lên sùng sục và truyền tai nhau một tin tức bùng nổ, gia đình Nam Cung siêu giàu của thành phố này lại ly hôn cô con dâu thứ sáu rồi. Vì thế bà Nam Cung lên chùa thắp hương, bốc quẻ, cầu xin thần linh hóa giải kiếp nạn này, làm sao mới có thể ngăn chặn những bi kịch tương tự xảy ra lần nữa.

Trọng điểm nằm ở chỗ này đây, cao tăng bốc quẻ cho bà Nam Cung đã phán rằng: Chỉ có người mang họ kép kết hôn cùng người mang họ kép mới có thể ngăn được bi kịch tái diễn hết lần này đến lần khác.

Thành phố B không phải thành phố nhỏ tầm thường. Nơi đây kinh tế phát triển, nhân khẩu đa dạng, những

người mang họ kép tất nhiên không đến mức chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Bà Nam Cung nghe cao tăng phán vậy mà rầu rĩ, bao nhiêu gia đình mang họ kép như thế, rốt cuộc con gái cưng nhà nào mới là người phù hợp làm con dâu nhà Nam Cung đây?

Sau một hồi đắn đo, bà quyết định tổ chức một buổi xem mắt, nói cho dân dã hơn là để con trai bà tự chọn đối tượng ưng ý, tất nhiên bà sẽ không để con gái nhà người khác gả đến đây không công, nếu như xem mắt thành công thì tiền sính lễ là sáu mươi tỷ đồng.

Không phải ai cũng có cơ hội tham gia tuyển chọn, điều kiện bắt buộc phải có họ kép. Thông tin này vừa lan truyền, cả thành phố đã xôn xao nhốn nháo. Thời đại này chỉ cần có tiền là hô được mưa gọi được gió, sai được thần bảo được quỷ, cho dù đối phương là một tên ác quỷ đã ly hôn tận sáu lần, nhưng chỉ với sáu mươi tỷ đồng ấy cũng đủ để con gái tìm đến cửa như sóng sau xô sóng trước.

Cánh cửa lớn màu vàng kim cũng không thể ngăn được tiếng cãi nhau từ bên trong vọng ra ——

"Ông điên rồi phải không? Ông bảo A Kiều của chúng ta đi đến đó? Lẽ nào ông không biết Nam Cung Phong kia là tên ác quỷ lạnh lùng vô tình lại còn trái tính trái nết? Ông làm thế khác gì đẩy con gái mình vào chỗ chết?"

Người vừa lên tiếng là vợ cả của Âu Dương Trường Phong - Nguyễn Kim Tuệ, trong phạm vi cả trăm dặm xung quanh, không ai không biết bà ta là một người nóng tính.

"Bà tưởng tôi muốn lắm chắc? Thực sự vì công ty rất cần tiền để quay vòng vốn, cái tên Nam Cung Phong kia kết hôn có bao giờ được lâu, có khi một tháng, không thì ba tháng đã ly hôn rồi, A Kiều của chúng ta chỉ cần nhẫn nhịn một chút là có thể lấy được sáu mươi tỷ ngon như không, tội gì không thử?"

"Ông nói đơn giản nhỉ, nhẫn nhịn một chút, ly hôn rồi còn ai muốn lấy A Kiều của chúng ta nữa? Cho dù muốn giải quyết vấn đề của công ty cũng chẳng cần đến A Kiều giải quyết thay ông..."

"Thế thì ai giải quyết thay tôi được? Người ta chỉ đích danh yêu cầu người mang họ kép."

"Ông bị đần à? Không phải vẫn còn một cô con gái đấy ư? Thứ nhiệm vụ 'vẻ vang' ấy cứ dành cho Âu Dương Vân là được rồi."

Cô gái điềm tĩnh với gương mặt thanh tú thoát tục đứng ở góc tường, khóe môi khẽ nhếch thành một nụ cười châm chọc.

Người trước giờ chưa từng thừa nhận cô, vào thời khắc này, cuối cùng cũng thừa nhận cô là con gái nhà

Âu Dương rồi.

Trong phòng khách rộng lớn sáng choang, Nguyễn Kim Tuệ nước mắt nước mũi tèm lem, quay mặt nhìn Âu Dương Vân ngồi bên cạnh mà sụt sịt hết nửa giờ đồng hồ như mèo khóc chuột.

"A Vân à, con cũng biết đấy, giám đốc tài chính của công ty ba con cuỗm tiền chuồn mất, hại cả công ty rơi vào khủng hoảng trầm trọng, bây giờ ngân hàng lũ lượt tới thúc giục trả nợ, nếu chúng ta không chịu trả, không chỉ công ty phá sản mà ba con cũng phải ngồi tù mọt gông..."

"Cần con làm gì đây?"

Cô hỏi một câu lời ít ý nhiều, không muốn lãng phí một phần nhỏ nào trong cuộc sống của mình vào việc lắng nghe mấy câu thoại giả dối này.

Nguyễn Kim Tuệ đánh mắt ra hiệu với chồng mình, Âu Dương Trường Phong lập tức trưng ra vẻ mặt đau thương vô hạn: "Bây giờ có một cách có thể cứu được ba, là con gả cho con trai độc đinh Nam Cung Phong của gia đình giàu nhất thành phố mình, chỉ có điều..."

Ông ta ngập ngừng trong giây lát.

"Chỉ là lời đồn bên ngoài về cậu ấy không tốt lắm, nhưng đó là lời đồn đãi thôi. Ba và cậu ấy thỉnh thoảng

cũng gặp gỡ trên thương trường, là một người đàn ông rất khá đấy, trọng tình trọng nghĩa, có trách nhiệm, mà quan trọng nhất là rất khôi ngô tuấn tú."

Cho dù đã làm quen từ lâu nhưng trái tim cô vẫn hơi nhói lên, đóng cửa vào thì người đàn ông đó máu lạnh vô tình, nhưng trước mặt cô lại biến thành người trọng tình trọng nghĩa. Tuy rằng trong người cô chảy chung một dòng máu với Âu Dương Trường Phong, nhưng cô chưa từng cho rằng ông ta xứng đáng với danh xưng ba.

"Ly hôn sáu lần rồi đúng không?"

Cô điềm nhiên ngước mắt lên, nỗi niềm cay đắng phải ăn nhờ ở đậu trong nhiều năm đã tạo thành vẻ trấn tĩnh không biểu lộ ra ngoài.

"Đúng vậy."

Nguyễn Kim Tuệ vừa thút thít vài cái vừa nắm chặt bàn tay cô, "Đây cũng điều mà mẹ áy náy, làm mẹ kế khó lắm, nếu không phải vì A Kiều nhà mình còn nhỏ, mẹ thực sự không nhẫn tâm để con phải chịu thiệt như vậy."

Hờ, Âu Dương Vân âm thầm cười chế giễu, chẳng qua chỉ bé hơn cô ba ngày thôi. Năm đó, Nguyễn Kim Tuệ và mẹ cô mang thai cùng lúc, một người mang thai vào tháng Ba, một người vào tháng Tư, thế mà người thụ thai vào tháng Tư lại sinh non, sinh trước người tháng

Ba, cho nên, cô vốn dĩ phải là con thứ lại biến thành con trưởng.

Gọi là con gái lớn đấy, nhưng cô chưa có một ngày nào được hưởng thụ đãi ngộ dành cho con trưởng.

"Ừ, được."

"Con đồng ý rồi à?"

Hai vợ chồng nhà Âu Dương đưa mắt nhìn nhau, căn bản không ngờ rằng cô sẽ đồng ý thẳng thắn như vậy, họ còn nghĩ, nếu như cô không đồng ý sẽ chia tiền sính lễ ra hai phần, ba và bảy, tất nhiên họ lấy bảy, cô nhận ba.

"Đúng vậy, hai người nuôi con lớn chừng này, con làm chút việc cho gia đình cũng là điều nên làm thôi."

"Nhìn đi, nhìn đi, không hổ là người làm giáo viên, học rộng biết nhiều thấu tình đạt lý, giá mà A Kiều hiểu chuyện được một nửa của con thôi, mẹ nằm mơ cũng phải mỉm cười."

Không cần đợi đến lúc nằm mơ, bây giờ cũng có thể cười rồi.

...

Sáng sớm, bên ngoài tòa nhà kiểu Tây của nhà Âu Dương có một hàng dài những người đưa tiễn đã chờ

sẵn.

Hôm nay là ngày cuối cùng gia đình Nam Cung tuyển dâu. Sau khi được Nguyễn Kim Tuệ trang điểm kĩ càng, Âu Dương Vân không khác gì búp hoa mẫu đơn chờ ngày hé nở, xinh đẹp mà không lẳng lơ, kiều diễm mà không thô tục, yêu kiều lộng lẫy, không gì sánh bằng.

"Những lời ban nãy mẹ dặn trong phòng con không quên đấy chứ?"

"Dạ không."

"Thế thì tốt rồi, ba mẹ đợi tin tốt của con nhé."

Nguyễn Kim Tuệ dặn dò vô cùng kĩ lưỡng, cho dù sống chết thế nào cũng phải để Nam Cung Phong chọn cô, cô có thể gả cho nhà Nam Cung, nhưng cô có phương pháp của riêng mình.

Chiếc xe từ từ lăn bánh, Nguyễn Kim Tuệ vẫn cảm thấy dặn dò chưa đủ kĩ, sợ cô không hoàn thành được nhiệm vụ "vẻ vang" này, nhấc chân chạy theo chiếc xe, mồm miệng không kiêng kị gì mà tiếp tục dặn dò: "A Vân, nhớ kĩ ba điều quan trọng: Phải giở hết ngón nghề quyến rũ đàn ông của mẹ con năm đó ra, phải nhớ chuyện này lyên quan đến hưng suy vinh nhục của nhà Âu Dương, phải giữ tinh thần không thành công thì xả thân bất chấp. —— Không đạt mục đích, quyết không từ bỏ!"

Bà ta gần như hét lên khi nói đến câu cuối cùng.

Móng tay của Âu Dương Vân cắm sâu vào da thịt, nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm bình tĩnh đã rèn luyện trong nhiều năm.

Tài xế của Âu Dương Trường Phong lái xe đến trước một tòa biệt thự hào hoa mang phong cách Đông - Tây kết hợp. Căn biệt thự tọa trên mảnh đất cả nghìn mét vuông này thể hiện rõ chủ nhân của nó giàu có và tôn quý tới mức nào, nhất là ngưỡng cửa cao lớn ấy, có biết bao thiếu nữ ôm giấc mộng mong được bước qua, tuy rằng những cô gái đã từng bước vào sau cùng vẫn phải lần lượt đi ra.

Âu Dương Vân đưa mắt nhìn qua cửa kính xe, lướt thấy một lượt những chiếc xe đủ kiểu đủ dáng đang dừng trước cửa, có thể thấy dù đã là ngày cuối cùng như những cô gái mang họ kép đến đây thử vận may vẫn không phải con số nhỏ.

"Cô cả, vào đi thôi."

Tài xế họ Dương mở cửa xe cho cô, làm động tác mời.

Cô bước xuống xe, nhẹ nhàng nói: "Cứ gọi cháu là A Vân đi ạ, để bà chủ biết được chú lại bị mắng đấy."

Nhà Âu Dương không có cô cả, nhà Âu Dương chỉ có một cô chủ Âu Dương Kiều.

Đài phun nước có nhạc ở chính giữa biệt thự đang phun ra bọt nước ngũ sắc, theo sự biến hóa không ngừng của âm nhạc. Âu Dương Vân chầm chậm tiến về phía trước, được hai người phụ trách buổi tiệc xem mắt này dẫn vào phòng khách lớn. Sau khi đăng ký tên tuổi, cô giống như tất cả các cô gái khác đến đây, kiên nhẫn đợi được vời vào.

"Sắp đến thời gian gặp mặt, mời mọi người chuẩn bị, sau khi kết thúc không cần đi vội, bất luận có được chọn hay không, trưa nay bà chủ của chúng tôi mở tiệc đãi khách."

Người phụ trách nói rồi cầm danh sách đăng ký lên, đọc tên của một người nào đó tham gia tuyển chọn: "Âu Dương Lan Lan, xin mời theo tôi."

Một cô gái với vẻ đẹp ngọt ngào theo người đàn ông kia ra khỏi phòng khách với tâm trạng háo hức, nhưng không ngờ chỉ mười phút sau cô ấy đã quay lại với gương mặt đẫm nước mắt. Cô cầm túi xách của mình lên, tủi hổ rời đi như phải chịu nhục nhã lắm...

Tiếp theo đó, người thứ hai, người thứ ba... đều như vậy, khi đi rạng rỡ, khi về vụn vỡ, khiến cho các cô gái chưa được tiếp đón ai cũng hoảng hốt, không nói đến việc sự tự tin ban đầu không còn nữa, mà ngay cả can đảm để bước ra khỏi phòng khách cũng không còn.

Giữa một đám con gái hoang mang như rắn mất đầu,

chỉ có Âu Dương Vân vẫn điềm nhiên như không, cô không tham gia vào các cuộc tranh luận và suy đoán của họ, khi họ đang bàn tán xem nên đối phó với ác quỷ trong lời đồn kia như thế nào, cô chỉ cầm điện thoại gửi đi một dòng tin nhắn.

Cuối cùng cũng đến lượt cô, nhìn những ánh mắt thương cảm hướng về phía mình, cô không hề có vẻ căng thẳng hay bất an, đi ra khỏi phòng khách, tài xế họ Dương đã đợi sẵn ở cửa: "Cô chủ, đây là thứ cô muốn tôi mua giúp cô."

"Cảm ơn chú."

Cô nhận lấy món đồ, theo người phụ trách đi vào một căn phòng u ám.

Rèm cửa kéo kín, ngăn hết ánh sáng rực rỡ từ bên ngoài, trong phòng chỉ lưu thông một thứ không khí ngột ngạt khiến người ta thấy khó thở nhưng không đến nỗi nghẹt thở mà chết.

Ở góc trái của căn phòng kê một chiếc ghế da thuộc màu đen, có một người đàn ông ngồi trên đó với mái tóc thẳng đen nhánh, mày kiếm anh tuấn hơi xếch lên, đồng tử đen hẹp dài ẩn chứa vẻ sắc bén, môi mỏng khẽ mím lại, đường nét sắc sảo, vóc người cao lớn nhưng không thô kệch, như con chim ưng ẩn mình trong bóng tối, lãnh đạm, kiêu ngạo, cô độc nhưng vẫn mang khí thế áp đảo, giữa vẻ đơn độc ấy tỏa ra khí chất mạnh mẽ coi thường đất trời.

Âu Dương Vân đánh giá anh, không hề e sợ gì, sau đó điềm tĩnh ngồi xuống đối diện anh, mở chiếc túi nhựa trong tay, từ tốn lấy ra một bịch khăn giấy thật to đặt lên chiếc bàn trước mặt.

"Làm gì đấy?"

Hiển nhiên động tác của cô khiến người ta không hiểu được, người đàn ông này nhướn đôi mày kiếm lên với vẻ nghi ngờ.

"Để lát nữa lau nước mắt."

Người đàn ông kia sững sờ, sau đó phì cười: "Cô tưởng người nào bước vào đây cũng khóc lóc chạy ra ngoài à?"

"Nhưng ít nhất không có một ai tươi cười bước ra cả."

"Đấy là bởi vì câu trả lời của họ cho câu hỏi mà tôi đưa ra khiến tôi không hài lòng chút nào.”

"Có phải cô gái nào vào đây cũng phải trả lời câu hỏi của anh không?"

"Đúng thế."

Âu Dương Vân gật đầu: "Được thôi, anh hỏi đi."

"Cô có biết tôi ly hôn bao nhiêu lần rồi không?"

"Sáu lần."

"Vậy cô cho rằng một người đàn ông không thể sắp xếp được gia đình mình có khả năng quản lý tốt một công ty không?"

"Tôi cho rằng có khả năng này, bởi vì những bất hòa trong tình cảm không lyên quan gì đến bản lĩnh trong công việc, chủ tịch Mao cũng không xử lý ổn thỏa chuyện gia đình, nhưng vẫn tạo dựng được Trung Quốc mới đó thôi."

Câu trả lời độc lập, có cách lý giải rõ ràng, vừa chân thực vừa không hề nịnh hót, khác biệt quá rõ ràng khi đặt lên bàn cân so sánh cùng những cô gái chỉ biết liếc mắt đưa tình chứ không có chủ kiến trước đó. Nam Cung Phong không khỏi nấn ná nhìn cô thêm một chút, anh hỏi: "Cô tên là gì?"

"Âu Dương Vân."

"Ra ngoài đi."

Anh không nói cô có đạt yêu cầu hay không, chỉ hô lên với bên ngoài: "Người tiếp theo."

"Anh sẽ chọn tôi đúng không?"

Cô không ra ngoài ngay lập tức mà nhìn anh chăm chú, hỏi một câu rất chừng mực.

Nam Cung Phong thấy khá thú vị: "Tại sao lại chọn cô? Cho tôi một lý do chứ?"

"Tôi có lòng tin mình sẽ trở thành người vợ sau cùng của anh."

"Hờ, người vợ sau cùng?" Anh cười lạnh, ánh mắt thoáng chút châm chọc: "Chưa có cô gái nào dám nói những lời ngông cuồng ấy trước mặt tôi đâu."

"Nếu như anh không tin thì có thể thử, trừ khi anh sợ, tôi thực sự có khả năng này."

Ha ha, anh cười to với vẻ gian tà, hiển nhiên đã bị câu nói khích tướng của cô khơi gợi hứng thú: "Được thôi, nể tình lòng can đảm và sự hiểu biết của cô, tôi cho cô một cơ hội. Nhưng cô hãy nhớ lấy, thực ra chọn ai với tôi cũng không có gì đáng nói, bởi vì tôi không có ý nghĩ muốn yêu một người phụ nữ nào cả."

Nam Cung Phong đứng dậy ra khỏi căn phòng, Âu Dương Vân thở phào một hơi, cất bước đi theo anh.

Ngoài cửa, người phụ trách ban nãy dẫn cô tới đây đã dẫn thêm một cô gái khác vào, thấy Nam Cung Phong, người này ngạc nhiên hỏi: "Cậu chủ, không chọn nữa ạ?"

"Chọn cô ấy."

Ngón tay anh chỉ về sau, Âu Dương Vân bỗng chốc biến thành tiêu điểm.

Cô nhìn thấy vẻ đố kị và không thể tin nổi hiện ra trong ánh mắt của cô gái mất đi cơ hội kia, cũng thấy vẻ bất ngờ như thoát được gánh nặng của hai người phụ trách, cô chỉ cười nhẹ, không màng vinh nhục.

"Cô Âu Dương, xin mời theo chúng tôi đến sảnh chính để gặp bà chủ."

Âu Dương Vân gật đầu, liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Nam Cung Phong với vẻ thâm trầm, sau đó theo hai người phụ trách mà rời khỏi đó.

Đây chính là kiểu cách của gia đình phú quý, con trai chọn vợ, mẹ của con trai cũng cần xem qua.

Trong phòng khách nguy nga tráng lệ như cung điện của căn biệt thự, trên chiếc ghế sofa bằng da thật màu xanh sẫm có một quý bà sang trọng ung dung ngồi đó, không giống với mẹ chồng ác quỷ trong truyền thuyết lắm, trên gương mặt bà là nụ cười ôn hòa hiếm có.

"Bà chủ, cô gái này chính là đối tượng mà cậu chủ đã chọn."

Người phụ trách cung kính báo cáo lại, bà đứng lên, đánh giá cô gái trước mặt từ trên xuống dưới, ôn tồn hỏi: "Cô là con gái của nhà nào?"

"Thưa bà, con là con gái lớn nhà Âu Dương Trường Phong, con là Âu Dương Vân."

"Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi tư ạ."

"Ban nãy có bị con trai ta hù dọa không?"

"Không ạ, cậu Nam Cung không phải người đáng sợ đến thế."

Bà chủ kinh ngạc mở to mắt, vui mừng hỏi: "Con không sợ nó sao?"

"Không sợ ạ, ban nãy chúng con nói chuyện rất vui vẻ."

"Trời ạ, tốt quá rồi..." Bà nắm lấy hai tay Âu Dương Vân, chân thành nói: "Vậy con trai ta trông cậy cả vào con nhé, sau này con gả tới đây, cả gia đình chúng ta sẽ đối xử tốt với con."

"Cảm ơn bà."

Âu Dương Vân đi ra khỏi cửa lớn nhà Nam Cung, ánh nắng ấm áp bên ngoài phủ xuống, cô nhắm mắt lại, âm thầm nói trong lòng: Mẹ ơi, con làm được rồi.

Thắng lợi trở về, Nguyễn Kim Tuệ cười đến mức không khép được miệng lại, luôn miệng khen cô tốt số, có thể

gả vào nhà tốt.

Gả cho gia đình tốt chưa chắc đã gả được cho người chồng tử tế, càng được gả vào nhà tốt thì càng không có kết cục tốt đẹp. Âu Dương Vân nghe bà ta a dua nịnh hót, chỉ thấy trào phúng.

Họ càng muốn cô sống một cách hèn mọn, thấp kém, cô càng phải sống sao cho cao quý, sớm muộn cũng có một ngày cô sẽ giẫm đạp những kẻ từng cưỡi trên đầu cô dưới chân mình.

…

Khách sạn Kim Đế. Hôn lễ của nhà Nam Cung được tổ chức ở đây.

Cô dâu là một cô gái vô cùng xinh đẹp, váy cưới trắng muốt càng tôn lên vẻ hiền thục và dịu dàng của cô. Khách khứa trong sảnh lớn không quá nhiều, nhưng trông người nào cũng không đơn giản. Hôn lễ không có người chủ trì, chú rể nâng ly rượu đi xã giao quanh sảnh, nếu không phải vì cách trang điểm của cô dâu, có khi còn khiến người ta tưởng rằng đây là một bữa tiệc tự phục vụ.

Nam Cung Phong không muốn tổ chức hôn lễ, nhưng bà Nam Cung kiên trì yêu cầu phải làm, chỉ bởi vì tuy rằng đây là lần kết hôn thứ bảy của con trai bà, nhưng lại là lần qua cầu đầu tiên của con dâu, bà không muốn để cô con dâu thứ bảy phải chịu ấm ức tủi hờn.

Hôm qua mới gặp mặt, hôm nay đã làm đám cưới, hôn nhân chớp nhoáng cũng chỉ đến thế thôi.

"Chào chị dâu, xin tự giới thiệu, em tên là Nam Cung Tình Tình, là em gái của chồng tương lai chị đó."

Trước mặt Âu Dương Vân đột nhiên xuất hiện một cô gái ngây thơ đáng yêu, trên gương mặt trắng trẻo là nụ cười ngọt ngào, đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp.

"Chào em." Cô đáp lại bằng một nụ cười, chỉ nhìn một cái đã thích cô gái này.

"Chị dâu trông có vẻ khí chất và xinh đẹp nha, hi vọng lần này có thể lâu một chút..."

Cô khựng lại, dè dặt hỏi: "Lâu một chút nghĩa là sao?"

"Mấy cô gái trước của anh trai em gả vào nhà chúng em chưa được bao lâu đã ly hôn rồi, cho nên không trông mong chị sẽ bên anh ấy cả đời, nhưng ở lại bên cạnh anh ấy lâu một chút cũng được."

"Vậy người trụ được lâu nhất trong những người trước đó là bao lâu?"

Nam Cung Tình Tình nghiêng đầu suy nghĩ, không trả lời ngay, sau lưng Âu Dương Vân đột ngột vang lên giọng nói trầm trầm quyến rũ nhưng lạnh lẽo như băng: "Câu hỏi này nên hỏi đương sự mới rõ nhất."

Trên gương mặt tuấn mỹ nhưng gian tà của Nam Cung Phong hiện ra một nụ cười âm hiểm, như cơn bão đột nhiên ập tới khiến cô không thể thở được trong thời gian ngắn.

"Lâu nhất chưa đầy ba tháng, cho nên cứ tận hưởng thời gian này đi."

Bóng tối phủ lên tia nắng chiều cuối cùng, màn đêm giống như tấm rèm nhung ở sân khấu kịch, từ từ hạ xuống.

Bữa tiệc mừng còn chưa kết thúc, Âu Dương Vân đã được Nam Cung Phong dẫn ra khỏi khách sạn, nói cho chính xác hơn là bị lôi ra khỏi đó.

"Anh định đưa tôi đi đâu?"

Đứng bên cạnh xe của anh, cô ngờ vực hỏi.

"Về nhà."

"Nhưng khách khứa vẫn chưa..."

Cô chỉ vào khách sạn phía sau, câu nói còn chưa dứt đã bị anh cắt ngang: "Cô thích ở đây nhìn thấy ánh mắt thương hại của người ta lắm à?"

Âu Dương Vân sững sờ nhưng rồi bình tĩnh nói: "Lựa chọn của tôi không cần bất kì ai phải thương cảm."

"Gả cho người đàn ông như tôi thì định sẵn là cô sẽ bị người ta thương hại rồi."

Nam Cung Phong hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt sắc bén không hề có chút thương xót nào, chỉ có vẻ hoan hỉ khi người khác gặp nạn.

Chiếc xe chạy tới trước cửa biệt thự nhà Nam Cung, người gác cổng ở hai bên từ từ mở cánh cổng lớn chạm khắc hoa văn ra, Âu Dương Vân ngước nhìn bốn chữ "Dinh Thự Bạch Vân" ở bên trái cửa lớn mà không khỏi liên tưởng tới một câu thơ cổ: Hầu môn nhất nhập thâm tự hải, tòng thử Tiêu lang thị lộ nhân. (Cửa quan đã nhập khôn ra, Tiêu Lang từ đó chỉ là người dưng.)

Tuy là lần đầu kết hôn nhưng cô cũng từng tham dự không ít hôn lễ, trước giờ chưa từng thấy hôn lễ của cặp đôi nào mà quan khách chưa vãn, cô dâu chú rể đã rời khỏi buổi tiệc trước thế này. Cô phải than rằng, quả nhiên mình gả được cho một người đàn ông cực phẩm.

Bước qua sảnh chính, Nam Cung Phong lập tức không buồn để tâm tới cô nữa mà đi lên tầng một mình, như thể vốn dĩ không có người nào tên là Âu Dương Vân vật. Anh ngó lơ cô không có nghĩa là cô không biết chứng minh sự tồn tại của bản thân.

Theo sát bước chân anh, cô lên đến phòng tân hôn của họ. Khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, Âu Dương

Vân chỉ biết há hốc miệng.

Đây là phòng tân hôn sao? Đây là hầm mộ đó chứ! Đây mà là nơi cho người ở sao? Đây là nơi quỷ sống thì có! Cô đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, ngoài hai màu đen trắng ra thì không còn màu sắc nào nữa.

"Vào phòng của cô đi."

Nam Cung Phong lười nhác cởi âu phục ra, tiện tay ném lên giường, ngũ quan tuấn tú không hề che giấu vẻ mệt mỏi của anh.

Về phòng của cô?

Âu Dương Vân suy ngẫm câu nói này, cô hỏi lại với vẻ không chắc chắn lắm: "Chúng ta không sống chung à?"

Ánh mắt của anh lướt qua cô, khoanh tay trước ngực, đi tới trước mặt cô và hỏi với vẻ trêu đùa: "Với tần suất lấy vợ của tôi, nếu như lần nào cũng sống cùng nhau, thế thì cái giường của tôi có bao nhiêu cô gái từng ngủ trên đó?"

"Nhìn không ra anh còn biết giữ mình trong sạch như thế."

"Không phải giữ mình trong sạch, mà là sợ làm bẩn giường của tôi."

Cô sững lại trong mấy giây, đờ đẫn gật đầu: "Ồ, biết rồi, nhưng tôi ở phòng nào?"

"Ở đó."

Anh chỉ tay về bức tường bên phải của phòng ngủ, Âu Dương Vân liếc mắt qua đó, rầu rĩ hỏi: "Đó không phải là một bức tranh sao?"

"Vén bức tranh lên."

Mặc dù không hiểu gì nhưng cô vẫn làm theo, chậm rãi đi về phía bức tranh sơn thủy cực kì lớn trong phòng, ngón tay vừa vén lên, toàn thân cô đã cứng ngắc. Phía sau bức tranh kia lại có một cánh cửa, một người ít khi tỏ thái độ vì chuyện gì đó như cô mà giờ khắc này lại bị chấn động quá đỗi, cuối cùng cũng ý thức được, làm con dâu nhà Nam Cung cần có tâm lý mạnh mẽ đến mức nào.

Cô có thể tưởng tượng được, những cô gái thất bại kia, lần đầu tiên nhìn thấy cánh cửa này đã khóc lóc không cam tâm như thế nào.

"Sau này tôi sẽ sống ở đây hả?"

"Đúng vậy."

"Được rồi, chúc ngủ ngon."

Cô nở nụ cười thản nhiên với anh, quay người kéo

cánh cửa phía sau bức họa, bước vào căn phòng giống như mật thất kia.

Đóng cửa lại, thở phào một hơi thật dài, nếu như không muốn trở thành một người thất bại, vậy cần phải gom bao nhiêu dũng cảm mới nói được một câu chúc ngủ ngon kia.

May mắn là, căn phòng của cô còn có chút hơi người, ít nhất không chỉ có mỗi hai màu đen trắng.

Phải xã giao cả một ngày dài cộng thêm chiếc váy cưới như một ngọn núi đè nặng lên người khiến cô không thở nổi. Cô vươn bàn tay ra sau, kéo dây khóa tinh xảo, chiếc váy cưới từ từ trượt xuống, đường cong tinh tế của con gái hiện ra lồ lộ với làn da trắng nõn vô cùng mịn màng, tinh khiết hơn hoa sen, diễm lệ hơn hoa hồng.

Âu Dương Vân mở tủ quần áo, bên trong chất đầy trang phục cho con gái, đủ màu đủ dạng, chất lượng hoàn hảo, quan trọng hơn là nhãn mác bên trên vẫn còn, điều này chứng minh chúng chưa được mặc. Cô chọn một chiếc váy ngủ hơi bảo thủ một chút, đang định mặc vào người thì cánh cửa đột nhiên "két" một tiếng rồi mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau, cô hít một hơi thật sâu, quần áo trong tay suýt nữa thì rơi xuống đất, nếu không phải bình thường cô rất bình tĩnh, chỉ e cô đã hét ầm lên rồi.

Hoảng hốt kéo tấm chăn lông trên giường che quấn người lại, ánh mắt cô lóe lên: "Sao anh vào mà không gõ cửa?"

"Sợ cái gì? Tôi không có trái tim yêu phụ nữ, tất nhiên cũng không hứng thú gì với cơ thể phụ nữ, cho dù cô có lột sạch rồi đứng trước mặt tôi, tôi cũng lười phải liếc cô thêm một cái."

Anh dừng lại một lúc: "Có biết tại sao sáu người vợ trước của tôi ly hôn không? Đây cũng là một nguyên nhân trong số đó, cô nói xem, ai có thể chịu được nỗi ấm ức khi có chồng ở bên mà phải thủ tiết?"